

educational challenges is substantiated. The author's understanding of the formation of intercultural competence of specialists of socio-economic professions based on isolation and consideration of peculiarities of intercultural interaction is presented. The mandatory components of students' acquisition of intercultural competence at the global, local and individual levels are outlined.

The structure of formation of intercultural educational competence, which consists of interconnected components: knowledge about culture of other peoples, organization of effective intercultural communication and own knowledge of foreign language and linguistic culture; individual approving attitude towards representatives of other cultures; personal intercultural behavior, which is formed in the process of realizing intercultural communication on the basis of acquired educational knowledge and practical communication skills and is confirmed by effective professional actions of future specialists, is proposed.

The factors of formation of intercultural competence of specialists of socio-economic professions are considered and analyzed and their positive influence on the effective activity of teachers with students is indicated in the study. The main factors include: the equivalence of world cultures, which manifests itself in the importance of each of them for the world community; cultural distance, which is determined by the degree of closeness or remoteness of cultures, facilitates rapid adaptation to intercultural interaction; cultural-educational standards, which eliminate the emergence of non-cultural stereotypes and create new cultural orientations together with perception, ways of thinking and the system of social values; adaptive intercultural experience that is revealed in the process of rapid adaptation of a specialist to the cultural environment of other countries.

Key words: intercultural competence, future specialists of socio-economic professions, structure and levels of formation of educational intercultural competence.

УДК 378.02

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.72-2.34>

Романова О. О., Мудрик О. В.

МЕТОДИКА НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Розглядаються методи та підходи до методики викладання іноземної мови. Особлива увага акцентується на принципах навчання іноземної мови як основної складової методологічного процесу навчання. Невід'ємною складовою професійної підготовки спеціалістів різного профілю є вивчення іноземної мови, яка є важливою частиною сучасного ритму життя. Вивчення іноземної мови – крок надто важливий, тобто, потребує значних зусиль. Це також запорука майбутньої вдалої кар'єри студентів.

Проаналізовано інноваційні методи викладання іноземних мов, які почали активно та стрімко розвиватися у зв'язку зі зростаючою потребою в оволодінні іноземною мовою в короткий термін. На сучасному етапі розвитку методики викладання іноземних мов особливий акцент ставиться на нових тенденціях у відборі методів, які орієнтовані на мету навчання – формування у студентів основних рис мовної особистості. Матеріал, що засвоюється за допомогою подібних методів має сприйматися як інструмент та засіб соціальної взаємодії з партнерами спілкування.

Назва методу може бути зумовлена видом мовленнєвої діяльності, що складає мету навчання, у зв'язку з чим розрізняють усний метод та метод навчання читання. У назві методу може відбиватися спосіб розкриття значень іноземних слів: прямий (безперекладний) і непрямий (перекладний), а також головний канал надходження іноземної інформації: візуальний, аудіо-візуальний; зв'язок методу навчання з психічними процесами оволодіння іноземною мовою: свідомий та інтуїтивний, штучний та природний.

Також зроблено висновок, що методика викладання розвивається і дає можливість доступніше подавати іноземний матеріал завдяки тому чи іншому методу. Отже, доцільно використовувати не один, а поєднувати кілька методів, оскільки це дає змогу викладачеві охопити різні рівні підготовки студентів.

Ключові слова: методика навчання, теорія навчання, практика навчання, класифікація, аспекти, етапи розвитку, монологічне мовлення, комунікативна компетентність, мова.

Дослідження питання методу та його вибору було й залишатиметься актуальним, оскільки інтеграція іноземної мови в усі сфери життя є неперервним процесом, а оволодіння іноземною мовою стає неодмінним атрибутом висококваліфікованого фахівця.

Для досягнення високого рівня іноземної мови викладачеві важливо знати новітні методи викладання, спеціальні навчальні техніки та прийоми, щоб оптимально підібрати той чи інший метод відповідно до рівня знань, потреб, інтересів студентів тощо. Рациональне та вмотивоване використання методів навчання на заняттях іноземної мови вимагає креативного підходу з боку викладача, адже педагогіка є наукою і мистецтвом одночасно, тому і підхід до вибору методів навчання має ґрунтуватися на творчості педагога.

Метою статті є узагальнити можливості використання певних методів у викладанні іноземної мови та розглянути сучасні тенденції розвитку методів викладання іноземних мов.

На думку Г. Китайгородської, під час вивчення будь-якої іноземної мови в учнів формується нова система комунікації, яка накладається на вже наявну систему спілкування на рідній мові [3, 16].

Оскільки термін «метод» має різне тлумачення, класифікація методів навчання викликає певні труднощі, тому що в основі їх назв покладено найрізноманітніші ознаки. У залежності від того, який аспект мови

переважає у навчанні, метод має назву *граматичного* чи *лексичного*. Згідно з тією роллю, яку відіграють рідна мова та переклад у процесі навчання іноземних мов, методи поділяються на *прямі* (*безперекладні*) і *непрямі* (*перекладні*).

Відомі методи, які були названі іменами їх авторів – методи Берліца, Гуена, Пальмера, Уеста, Фріза, Ладло, Лозанова, а також методи, в яких зафіксовано фактор часу: короткочасний, інтенсивний або певні психологічні феномени: методи релаксопедії, гіпнопедії, сугестопедії, активізації резервних можливостей особистості [2].

Проблемою створення методів та їх застосування сьогодні займаються такі науковці як Г. Барабанова, М. Климчук, О. Нікітіна, вони досліджують та аналізують методику й первинні структурні одиниці навчального процесу при навчанні зрілого професійно-орієнтованого читання студентів технічного вузу й особливості його побудови для формування відповідного комплексу навиків і умінь.

Отже, дослідники проблеми виділяють декілька груп методів на які слід звернути увагу у процесі викладання іноземної мови: *перекладні методи*. Метою навчання в межах граматики перекладного методу є навчання читання та перекладу текстів, переважно художніх, на рідну мову. У цьому вбачається загальноосвітня мета вивчення іноземної мови, а саме: розвиток логічного мислення студентів за допомогою граматичних вправ.

Залежно від способів організації матеріалу та використання специфічних допоміжних засобів методи мають також відповідні назви: *метод програмованого навчання*, *метод з використанням ЕОМ* і т. ін.

Німецький педагог Вольфганг Ратихій сформулював принцип свідомого навчання латинської мови. Мовний матеріал не повинен заучуватися напам'ять механічно: пам'яті потрібно довіряти лише те, що доходить до неї через канал розуміння. Як основний засіб семантизації застосовувався переклад, завдяки чому зростала роль рідної мови. Вивчення граматики було підпорядковано читанню, формальний аналіз тексту впливав за значенням. Граматика іноземної мови зіставлялася з граматику рідної. Широко застосовувався аналіз тексту в зіставленні з рідною мовою. Сучасник Ратихія, чеський педагог Ян Амос Коменський запропонував принципи наочності в семантизації лексики й активності учнів на занятті. Основна увага учнів зверталася на встановлення прямих асоціацій між словом іноземною мовою і предметом. Коменський рекомендував при повідомленні нового матеріалу йти від легкого до важкого, від простого до складного, від відомого до невідомого.

Отже, вивчення граматичної системи не тільки відіграє найважливішу роль у вивченні іноземної мови, але й практично прирівнюється до нього. Одиницею вивчення граматики є правила, які необхідно знати, тобто вивчити напам'ять і зрозуміти, уміти знаходити приклади їх застосування в текстах, уміти застосовувати їх на практиці – формулювати приклади їх вживання на рівні речення й простого тексту, наприклад, відповіді на питання або твори; уміти знаходити в рідній мові еквівалент перекладу певних граматичних конструкцій. Знання правила вимагає й знання всіх виключень із нього.

Лексико-перекладний, або *аналітичний метод* застосовувався в різних країнах Європи (Англія, Франція, Швейцарія). У центрі уваги цього методу була лексика. Словниковий запас створювався шляхом заучування напам'ять оригінальних добутоків. Граматика була відсунута на другий план і вивчалася безсистемно як коментар до тексту.

Наступний *природний метод* сутність якого полягала в тому, щоб при навчанні іноземної мови створювалися одні й ті ж умови й застосовувався той самий метод, що й при природному засвоєнні рідної мови дитиною. Звідси й назва методу: *природний* або *натуральний*. Найбільш видатними представниками цього методу були М. Берліц, Ф. Гуен, М. Вальтер та ін. Головна мета навчання при натуральному методі – навчити учнів говорити іноземною мовою. Прихильники цього методу виходили з того, що, навчившись говорити, учні можуть читати й писати досліджуваною мовою, навіть не будучи навчені техніці читання й листування.

Франсуа Гуен так само, як і М. Берліц, був представником природного методу. Він відомий у методиці навчання іноземним мовам завдяки застосуванню внутрішньої наочності, що дозволяє на підставі почуттєвого досвіду зв'язувати окремі явища й дії у безперервний ланцюг. Спостерігаючи за грою дітей 2-5 років, Гуен прийшов до думки про те, що в основі навчання рідній мові є потреба супроводжувати свою діяльність висловленнями в логіко-хронологічній послідовності. Звідси Ф. Гуен робить висновок, що й процес засвоєння іноземної мови повинен проходити аналогічно. Виходячи з цього, він висуває наступні основні положення свого методу: природне навчання мови засновано на потребі людини виражати свої відчуття; в основу навчання потрібно покласти не слово, а речення; найбільш надійним і дієвим є слухове сприйняття, внаслідок чого первинним і основним засобом навчання мови повинно бути усне мовлення, а не читання й листування.

Прямий метод виник на базі *природного*. Таке найменування він одержав тому, що його прихильники прагнули слова іноземної мови і його граматичні форми асоціювати прямо (безпосередньо) з їхнім значенням, минаючи рідну мову учнів.

Основні положення *прямого методу* зводяться до наступного: в основі навчання іноземним мовам повинні бути ті ж фізіологічні та психологічні закономірності, що й під час навчання рідної мови; головну роль у мовній діяльності відіграють пам'ять і відчуття, а не мислення. Увесь процес навчання за цим методом зводиться до того, щоб створити атмосферу іноземної мови. Заняття перетворюється в театральне видовище,

де кожний учень грає свою роль, а педагог стає режисером і драматургом. Кращі представники прямого методу – Гарольд Палмер і Майкл Уест. Прямий метод став основою для розвитку таких суто специфічних методів навчання, як *аудіолінгвальний* і *аудіовізуальний*.

Аудіолінгвальний метод, в якому навчання полягає на відпрацюванні у учнів певних навичок за допомогою багаторазових, механічних повторювань матеріалу. Учні в жоден спосіб не заохочуються до креативного використання мови. Їхнім завданням є вивчити стандартні структури і вміти їх використати відповідно до ситуації. Результат володіння мови контролюється за допомогою спеціально створених тестових завдань закритого типу. Перевагою такого методу вважається розробка ситуаційних технік презентації нового граматичного матеріалу і конкретного набору завдань [4].

Найбільш раціональними в *аудіовізуальному методі* представляються прийоми розвитку слухового сприйняття й слухової пам'яті, активне відпрацювання суворо відібраних моделей, тренування інтонаційних зразків мовлення. Недоліками аудіовізуального методу є: відсутність в учнів точного подання про досліджувані мовні факти й впливаючи з цього утруднення в оперуванні ними; слабкість механічних асоціацій і руйнування стереотипів при недостатній практиці і перервах у роботі; недооцінка читання й листування; вузькопрактична спрямованість роботи і відсутність загальноосвітніх елементів [2].

Комунікативний метод базується на комунікативній теорії мови, згідно з якою метою вивчення мови повинно бути формування комунікативної компетенції. До основних положень комунікативної теорії мови, яку покладено в основі методу, відносяться такі: мова – це система для вираження значень; головна функція мови – взаємодія і комунікація; структура мови відбиває її функціональне і комунікативне використання; основні одиниці мови – не її граматичні і структурні елементи, а категорії функціональних і комунікативних значень, які складають дискурс.

Основними ознаками комунікативного методу є наступні: 1) основне завдання – навчити учнів (студентів) розмовляти іноземною мовою якщо не на рівні носія мови, то хоча б на рівні, необхідному для подальшої роботи; 2) основним засобом навчання виступають ділові ігри, що моделюють реальні ситуації спілкування, найтипівіші для даного контингенту студентів. Оволодіння засобами спілкування (фонетичними, лексичними, граматичними), а також видами мовленнєвої діяльності (говорінням, аудіюванням, читанням та письмом) відбувається під час практичного застосування цих засобів та видів МД у процесі спілкування; 3) обмежене використання рідної мови під час навчання іноземній. Фактично, замість перекладу лексичних одиниць з іноземної мови на рідну викладач на початкових етапах використовує наочність (малюнки, фотографії тощо), а на більш просунутих – пояснення іншомовних слів іноземною мовою; 4) вивчення системи мови (граматики) є переважно інтуїтивним, тобто, на відміну від традиційної методики, де граматики і лексика є основним предметом навчання, при навчанні за комунікативним методом граматики необхідна лише для правильної побудови речень, проте від студентів вимагається не механічне заучування граматичних правил, а інтуїтивне відчуття правильно побудованих фрагментів мовлення; 5) лексика вивчається не ізольовано (без контексту) як у традиційній методиці, а виключно в контексті під час її застосування.

Серед основних принципів навчання, які використовуються під час застосування комунікативного методу можна виділити наступні: 1) принцип мовленнєвої спрямованості (комунікативності) полягає в тому, що шляхом до реалізації мовленнєвої практичної мети є практичне користування мовою у ситуаціях, максимально наближених до ситуацій реального спілкування; 2) принцип індивідуалізації, тобто врахування індивідуально-психологічних особливостей студента, які впливають на успішність оволодіння іноземною мовленнєвою діяльністю; 3) принцип автентичності означає, що під час навчання іноземній мові мають використовуватися автентичні матеріали, тобто, оригінальні, створені не для навчальних цілей; 4) принцип інтерактивності означає, що навчання відбувається переважно у групах, оскільки в умовах групової взаємодії між студентами утворюється спільний фонд інформації про досліджуваний предмет, яким вони користуються разом; 5) принцип інтенсивного використання фонових знань студентів; 6) принцип контекстуальної обумовленості (ситуативності) означає, що мова і мовні засоби застосовуються в межах відповідного соціального контексту, тобто, ситуативно.

Сугестивний метод (метод навіювання) Георгія Лозанова є модифікацією прямого методу. Це метод прискореного навчання іноземній мові, розрахований на три місяці. В основі цього методу – розроблення проблем навіювання в педагогіці, так звана сугестопедія. У цій формі експериментального навчання велика увага приділяється зв'язку навчального процесу з особистими інтересами й мотивами учнів та створення педагогом умов, при яких найбільше активно використовуються резерви мозку, приховані резерви розумової діяльності. Заняття за методом Г. Лозанова на перший погляд нагадують спектакль. Грає музика, учні у вільній, розслабленій позі сидять, відкинувшись на спинки зручних крісел навколо великого стола. Тут за задалегідь розробленим сценарієм розподілені ролі. Розігруються ситуації з літературних творів, відомі випадки з історії країни, різні сценки з сучасного життя. Така атмосфера мимоволі підводить людину до необхідності спілкування, спочатку за допомогою педагога, а потім і самостійно. Люди встановлюють контакт між собою. Спочатку з деякими труднощами, а потім все більш вільно вони починають спілкуватися іноземною мовою.

До інноваційних навчальних методів можна віднести: *навчання з комп'ютерною підтримкою (CALL)*, *метод сценарію (storyline method)*, *метод симуляцій*, *метод каруселі*, *метод навчання станціями*, *метод групових пазлів*, *метод рольової гри*, *метод «кейз-стаді»* (робота над проблемними ситуаціями, студенти

розглядають проблему, аналізують ситуацію, представляють свої ідеї та варіанти розв'язання проблеми в ході дискусії) [5].

Метод сценарію (storyline method) заснований на поєднанні запланованих навчальних змістів, наприклад: Магази́ни-Товари-Продаж – з інтересами та ідеями студентів. Отримуючи «імпульси» від викладача (так звані ключові питання), студенти роблять свій внесок у створення історії. Цей метод обходиться без текстових підручників. Мова йде про креативне планування, підбір гіпотез, переживання, систематизацію та презентацію роботи. Спроектвана історія містить також елементи з драми та рольової гри. Викладач задає лише рамки дії та представляє окремі епізоди. Студенти ставлять свої питання та знаходять самі на них відповіді.

Проектне навчання – це організація заняття як роботи над проектом. Ознаки проектного методу: орієнтованість на дію; робота в команді; самоорганізація студентів; ситуативна спрямованість, співвідносність з реальним життям; інтердисциплінарність (міжпредметні проекти); цілісність – проект розглядається як ціле; орієнтованість на продукт, результат.

Традиційно виділяють такі основні фази проекту: 1) ініціювання – винайдення ідеї проекту; 2) початок проекту; 3) проведення проекту; 4) презентація результатів проекту; 5) оцінка (рефлексія) проекту.

Метод навчання станціями – це навчальна техніка, при якій студенти виконують роботу над навчальним матеріалом, який упорядкований у вигляді станцій (студенти отримують робочі плани з обов'язковими та вибірковими завданнями). При навчанні станціями у студентів є можливість вибору стосовно розподілу часу, послідовності виконання завдань та соціальної форми, що використовується (*індивідуальна робота, парна робота, групова робота*).

Розглянемо найбільш відомі форми парної і групової роботи: внутрішні (зовнішні) кола (inside/outside circles); мозковий штурм (brain storm); читання зигзагом (jigsaw reading); обмін думками (think-pair-share); парні інтерв'ю (pair-interviews) та інші.

Таким чином, студенти при використанні даного методу навчаються планувати свій час, навчаються самооцінці, аналізу власного навчального успіху, плануванню та проведенню етапів роботи. Робота станціями дозволяє здійснювати диференціацію щодо здібностей, інтересів студентів за ступенем складності завдання.

Метод симуляцій та рольової гри – це також активні методи навчання. Симуляційні бізнес-ігри, які надають можливість відпрацьовувати мовні та мовленнєві навички, застосовувати знання з метою вирішення того чи іншого завдання, в так званому, «безпечному середовищі», яке імітує реальні ситуації, наприклад, у бізнесі, у роботі, у компанії. Завдяки симуляції формуються навички стратегічного планування, розвиваються вміння працювати в команді, проводити перемовини, переконувати ділового партнера. Симуляції впорядковують знання студентів, готують їх до необхідності прийняття в майбутній діяльності швидких та вмотивованих бізнес-рішень. Метод симуляцій та рольова гра допомагають подолати мовні бар'єри, значно підвищують обсяг мовленнєвої практики.

Навчання монологічного мовлення, під яким розуміють організований вид мовлення, що є продуктом індивідуальної побудови і передбачає тривале висловлювання однієї особи, що звертається до аудиторії. Розрізняють: а) монолог стилістично нейтральний; б) монолог розмовний.

Вправи для навчання підготовленого монологічного мовлення – відтворення зв'язних висловлювань з якоюсь модифікацією; складання ситуації чи розповіді; опис малюнку чи серії малюнків; відтворення ситуацій, у яких використані названі слова; переказ; передання інформації декількома фразами; складання плану прослуханої розповіді; виклад діалогів у монологічній формі тощо.

Вправи для навчання непідготовленого монологічного мовлення – це придумування заголовка та його обґрунтування; опис картини чи карикатур, не пов'язаних з темою, що вивчається; обґрунтування власного судження чи відношення до фактів; оцінка прослуханого чи прочитаного [6].

Інтерактивний метод надає можливість вирішити комунікативно-пізнавальні завдання засобами іншомовного спілкування. Категорію «інтерактивне навчання» можна визначити як: а) взаємодію викладача і студента в процесі спілкування; б) навчання з метою вирішення лінгвістичних і комунікативних завдань. Інтерактивна діяльність включає організацію і розвиток діалогічного мовлення, спрямованих на взаєморозуміння, взаємодію, вирішення проблем, важливих для кожного із учасників навчального процесу.

Таким чином, при відборі сучасних методів навчання необхідно врахувати наступні критерії, відповідно до яких використані методи повинні:

- створювати атмосферу, в якій студент відчуває себе вільно і комфортно, стимулювати його інтереси, розвивати бажання практичного вживання іноземної мови;
- заохочувати студента в цілому, зачіпаючи його емоції, почуття, тощо;
- стимулювати його мовні, когнітивні і творчі здібності;
- активізувати студента, роблячи його головною діючою персоною в навчальному процесі, активно взаємодіючи з іншими учасниками цього процесу;
- створювати ситуації, у яких викладач не є центральною фігурою, тобто, студент повинен усвідомити, що вивчення іноземної мови пов'язано з його особистістю й інтересами, а не з прийомами і засобами навчання використані викладачем;
- навчити студента працювати над мовою самостійно на рівні його фізичних, інтелектуальних і емоційних можливостей – одночасно забезпечити диференціацію й індивідуалізацію навчального процесу;

– передбачити різні види роботи в аудиторії: індивідуальну, групову, колективну, в певній мірі, стимулюючи активність студентів, їх самостійність, творчість.

Проаналізувавши та розглянувши різні методи можна зробити висновок, що методика викладання розвивається і дає можливість доступніше подавати іншомовний матеріал завдяки тому чи іншому методу. На нашу думку, доцільно використовувати не один, а поєднувати кілька методів, оскільки це дає змогу викладачеві охопити різні рівні підготовки студентів. Перспективи подальшого дослідження даного питання є відкритими, тому що мова – явище, яке постійно розвивається, а потреба в знаннях іноземних мов зростає за геометричною прогресією.

Використана література:

1. Гапонова С. В. Огляд зарубіжних методів викладання іноземних мов у XX ст. *Іноземні мови*. 2005. № 2. – С. 18-22.
2. Заборовський В. В. Історія методики викладання іноземних мов / В. В. Заборовський, І. Г. Мерзлікіна // *е-Журнал Педагогічна наука: Історія. Практика. Тенденції розвитку*. 2010. № 4.
3. Китайгородская Г. А. Методика интенсивного обучения иностранным языкам [Текст]. Москва : Высшая школа, 1986. – 112 с.
4. Климиук В. І. Короткий огляд методів навчання іноземної мови [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://www.rusnauka.com/13_NPN_2010/Philologia/65737.doc.htm. – Загол. з екрану. Мова укр.
5. Ключковська І. М. Інноваційні підходи у викладанні іноземних мов у вищих технічних навчальних закладах *Сучасні проблеми лінгвістики та навчання іноземних мов у контексті Болонського процесу*. Київ : Знання, 2005. С. 67-69.
6. Колкер Я. М. Практическая методика обучения иностранному языку. Москва : Academia, 2001. 258 с.
7. Соловійова Н. Д. Формування методичної творчості на практичних заняттях з методики викладання іноземних мов *Рідна школа*. 2003. № 5. С. 31-33.

References:

1. Haponova, S.V. (2005). Ohliad zarubizhnykh metodiv vykladannia inozemnykh mov u XX st. [Review of foreign methods of teaching foreign languages in the twentieth century]. *Inozemni movy – Foreign Languages*, 2, 18-22 [in Ukrainian].
2. Zaborovskyi, V.V. & Merzlikina, I.H. (2010). Istoriia metodyky vykladannia inozemnykh mov [History of Foreign Language Teaching Methods]. *e-Zhurnal Pedagogicheskaya nauka: Istoriya, Praktika, Tendentsii razvitiya – e-Journal Pedagogical Science: History, Practice, Development Trends*, 4 [in Ukrainian].
3. Kitaygorodskaya, G.A. (1986). *Metodika intensivnogo obucheniya inostrannym yazykam [Tekst] [Methodology of Intensive Teaching of Foreign Languages [Text]]*. Moscow : Vysshaya shkola [in Russian].
4. Klymiuk, V.I. *Korotkyi ohliad metodiv navchannia inozemnoi movy [A Brief Overview of Foreign Language Teaching Methods]*. (n.d.). Retrieved from http://www.rusnauka.com/13_NPN_2010/Philologia/65737.doc.htm [in Ukrainian].
5. Kliuchkovska, I.M. (2005). *Innovatsiini pidkhody u vykladanni inozemnykh mov u vyshchyykh tekhnichnykh navchalnykh zakladakh [Innovative Approaches in Teaching Foreign Languages at Higher Technical Education Institutions]*. Suchasni problemy lnhvistyky ta navchannia inozemnykh mov u konteksti Bolonskoho protsesu – Modern Problems of Linguistics and Foreign Language Teaching in the Context of the Bologna Process. Kyiv : Znannia. [in Ukrainian].
6. Kolker, Ya.M. (2001). *Prakticheskaya metodika obucheniya inostrannomu yazyku [Practical Methods of Teaching a Foreign Language]*. Moscow : Academia[in Russian].
7. Soloviova, N.D. (2003). *Formuvannia metodychnoi tvorchosti na praktychnykh zaniattiakh z metodyky vykladannia inozemnykh mov [Formation of Methodical Creativity in Practical Lessons on the methodology of Teaching Foreign Languages]*. *Ridna shkola*. – Native School, 5, 31-33 [in Ukrainian].

Romanova O. O., Mudryk O. V. Methodology as the theory and practice of teaching foreign languages

The article discusses methods and approaches to teaching foreign languages. Particular attention is paid to the principles of teaching a foreign language as a major component of the methodological teaching process. An integral part of the professional training of specialists of different profiles is the study of a foreign language, which is an important part of the modern rhythm of life. Learning a foreign language is a very important step that takes a lot of effort. It is also the key to a future successful student career.

A thorough analysis of innovative methods of teaching foreign languages, which began to develop actively and rapidly due to the growing need for mastering a foreign language in the short term, is made. At the present stage of the development of the methodology of teaching foreign languages, special emphasis is placed on new trends in the selection of methods that are focused on the goal of teaching – the formation of the basic features of a linguistic personality among students. Material learned using such methods should be seen as the tool and means of social interaction with communication partners.

The name of the method can be determined by the type of linguistic activity that constitutes the goal of the teaching, and therefore the oral method and the method of teaching reading are distinguished. The name of the method can reflect the way of disclosing the meanings of foreign words: direct (non-translated) and indirect (translated), as well as the main channel of foreign language information input: visual, audio-visual; the connection of teaching method with mental processes of mastering a foreign language: conscious and intuitive, artificial and natural.

It is also concluded that teaching methodology is developing and makes it possible to submit foreign language material more readily due to one or another method. Therefore, it is advisable to use more than one method and to combine several methods, since this allows the teacher to cover different levels of student preparation.

Key words: *teaching methodology, teaching theory, teaching practice, classification, aspects, stages of development, monologue speech, communicative competence, language.*